

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2009 r. – Micro Shaping przeciwko OHIM (>packaging)**(Sprawa T-64/09)**

(2009/C 102/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Micro Shaping Ltd (Worthing, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat A. Franke)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 grudnia 2008 r. – sprawa R 1063/2008-1 – zakresie dotyczącym zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 006354311 „>packaging”;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:* Graficzny znak towarowy „>packaging” dla towarów i usług z klas 16, 17 i 42 (zgłoszenie nr 6 354 311)*Decyzja eksperta:* Częściowe odrzucenie zgłoszenia*Decyzja Izby Odwoławczej:* Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony znak towarowy ma wymagane minimum charakteru odróżniającego i nie ma konieczności pozostawienia tworzącego go oznaczenia do swobodnego używania przez wszystkich, oraz prawa do bycia wysłuchanym wynikającego z art. 73 rozporządzenia nr 40/94.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 11 grudnia 2008 r. w sprawie F-136/06 Enzo Reali przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 lutego 2009 r. przez Enzo Reali**(Sprawa T-65/09 P)**

(2009/C 102/37)

Język postępowania: angielski

Strony*Wnoszący odwołanie:* Enzo Reali (Florencja, Włochy) (przedstawiciel: S. Pappas, adwokat)*Druga strona postępowania:* Komisja Wspólnot Europejskich**Żądania wnoszącego odwołanie**

- uchylenie zaskarżonego wyroku i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu wnosząca odwołanie żąda uchylenia wyroku wydanego przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-136/06 ⁽¹⁾ oddalającego zażalenie skarżącego w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów, na mocy której podejmując zatrudnienie w Komisji skarżący został zaszeregowany do grupy zaszeregowania i stopnia jako pracownik kontraktowy.

Na poparcie swojego odwołania skarżący podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze podnosi on, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo twierząc, że zarzut niezgodności z prawem niektórych przepisów ogólnych przepisów wykonawczych (zwanych dalej „OPW”) podniesiony w postępowaniu w pierwszej instancji jest niedopuszczalny, ponieważ nie został podniesiony w zażaleniu w ramach postępowania administracyjnego. Skarżący twierdzi, że kwestia braku kompetencji Komisji, której dotyczy podniesiony zarzut niezgodności z prawem powinna zostać z urzędu podniesiona przez Sąd. Tytułem żądania ewentualnego skarżący twierdzi, że nawet jeżeli Sąd nie był zobowiązany do podniesienia tej kwestii z urzędu, należało ten zarzut uznać za dopuszczalny, ponieważ szczególne kryterium zaszeregowania skarżącego zostało zakwestionowane już w zażaleniu.

Po drugie skarżący twierdzi, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo skarżącego w ramach oceny dyplomu skarżącego. Skarżący uważa, że oceny waloru jego dyplomu należy dokonać zgodnie z prawem krajowym państwa, w którym dyplom został uzyskany, ponieważ przeprowadzenie takiej oceny należy do wyłącznych kompetencji państw członkowskich, natomiast Sąd arbitralnie ograniczył zakres ustawodawstwa włoskiego i je przeinaczył.

Po trzecie skarżący podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył zasadę niedyskryminacji skarżącego ramach oceny dyplomów skarżącego i ich porównania z dyplomami osoby, która uzyskała licencjat.

Po czwarte zdaniem skarżącego zaskarżony wyrok zawiera sprzeczność w tym sensie, że Sąd do spraw Służby Publicznej wydaje się uwzględniać prawo włoskie i jednocześnie odmawiać jego stosowania w celu rozstrzygnięcia niniejszego sporu.

(¹) Dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2009 r. – Pilkington Group i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-72/09)

(2009/C 102/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pilkington Group Ltd (St Helens, Zjednoczone Królestwo), Pilkington Automotive Ltd (Lathom, Zjednoczone Królestwo), Pilkington Automotive Deutschland GmbH (Witten, Niemcy), Pilkington Holding GmbH (Gelsenkirchen, Niemcy), Pilkington Italia SpA (San Salvo, Włochy) (przedstawiciele: J. Scott, S. Wisking i K. Fountoukakos-Kyriakakos, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności art. 1 lit. c) decyzji, ewentualnie stwierdzenie nieważności art. 1 lit. c) w zakresie, w jakim

stanowi on, że Pilkington naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG przed styczniem 1999 r.;

— stwierdzenie nieważności art. 2 lit. c) decyzji lub znaczne obniżenie kwoty grzywny;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze skarżący żąda stosownie do art. 230 WE stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C (2008) 6815 z dnia 12 listopada 2008 r. (sprawa COMP/39.125 – szkło samochodowe), a w szczególności jej art. 1 lit. c) stanowiącego, że skarżący naruszyli art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG, uczestnicząc od 10 marca 1998 r. do 3 września 2002 r. w szeregu porozumień lub uzgodnionych praktyk w sektorze szyb samochodowych w ramach EOG, ewentualnie stwierdzenie nieważności art. 1 lit. c) zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stanowi on, że skarżący naruszyli art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG przed dniem 15 stycznia 1999 r. Ponadto skarżący żądają stwierdzenia nieważności art. 2 lit. c) zaskarżonej decyzji, który nakłada na skarżących na zasadzie odpowiedzialności wspólnej i solidarnej grzywnę w wysokości 370 milionów EUR, lub znacznego obniżenia kwoty tej grzywny.

Skarżący przedstawili jedenaście zarzutów na poparcie ich skargi, z których trzy dotyczą zawartych w decyzji poważnych błędów w opisie okoliczności faktycznych działań stanowiących naruszenie, siedem dotyczy błędów przy ustalaniu grzywny, podczas gdy według ostatniego ogół okoliczności sprawy miałyby rzekomo miałyby uzasadniać skorzystanie przez Trybunał z nieograniczonego prawa orzekania celem znacznego obniżenia kwoty grzywny.

Po pierwsze skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub rozporządzenie (WE) nr 1/2003 (¹), nieprawidłowo oceniając charakter i przez to znacznie wyolbrzymiając wagę działań stanowiących naruszenie. Podnosi się w szczególności, że Komisja w sposób istotny nieprawidłowo opisała działania stanowiące naruszenie, jako że nie stanowiły one w pełni ukształtowanego kartelu o wcześniej ustalonych zasadach ani nie służyły celowi dotyczącemu całego rynku.